

Марк ВОЙТКА:

«Я СА СЦЭНЫ — НІ НАГОЙ!»

(Малады спявак марыць пра раяль, бо пыласос у яго ўжо ёсць)

...Гледзячы на юнака, разумееш, што ўзыходзячая «зорка» беларускай эстрады і падчас перапынкаў у творчай дзейнасці, такіх кароткачасовых, як снег гэтай зімой, застаецца самым звычайным чалавекам. Напрыклад, захапляецца футбалам, чытае звычайныя кнігі.

Марк Войтка, вучань сярэдняй школы № 14 г. Маладзечна, спявае 11 гадоў. Цяпер яму 16. З недаверам перапытваю: «Няўжо з 5 гадоў?»

— Не тое каб я сальфеджыя ў дзіцячым садку вывучаў, але рот мне было не заткнуць! Хадзіў, спяваў сабе пад нос. А караоке было сапраўднай уцехай! Першыя хвіліны маёй славы, — жартуе Марк.

Паўтаруся: жартуе. Пры ўсіх сваіх дасягненнях на эстрадзе ён не толькі на зайдасць мэтанакіраваны, але і застаецца простым, разумным, шчырым хлопцам, які адэкватна сябе ацэньвае і не перабольшвае сваіх заслуг. Пераможца рэспубліканскіх і міжнародных конкурсаў, шматлікіх фестываляў, Марк не адмаўляецца ад удзелу ў школьных і раённых канцэртах, бо не забываецца, з чаго стартвала яго імклівая кар'ера спевача.

У пачатковай школе настаўніца музыкі заўважыла любоў хлопчыка да спеваў, і ўжо ў першым класе Марк стаў пераможцам школьнага конкурсу талентаў: «Памятаю, той нумар мы рыхтавалі з аднакласнікамі, а я да таго ж адчайна «змагаўся» з балайкай. Ці не з гэтай нагоды мяне накіравалі вучыцца ў музычную школу?»

Далей — раз'езды па краіне і за яе межамі з хорам «Пеўнікі», дзе Марк саліраваў, асваенне гітары, экзамены, і вось музычная адукацыя за плячыма. Паралельна з музычнай школай Марк наведваў і працягвае наведваць студыю эстраднай песні «Брава» дзіцячага цэнтру культуры «Расток».

Пад фанэграму ён ніколі не спявае, бо лічыць гэта абразай для артыста. Затое ў спадніцы — калі ласка! Часам Марк надзявае белую спадніцу вышэй калена і беляга легінсы, бо гэта частка нацыянальнага грэчаскага касцюма. Так Марк апошні раз выступаў на абласным фестывалі нацыянальных культур.

Першай значнай перамогай стаў прыз глядацкіх сімпатый на рэспубліканскім прэекце «Звонкая раница 2011». Потым былі другія месцы на міжнародных фестывалях «Зямля пад белымі крыламі», Avanti, «Крылатыя арэлі», першае — у адкрытым музычным конкурсе мастацтваў «Зяньне талентаў 2013». На адным з іх — рэспубліканскім конкурсе «Залатая Ліра» — Марк выконваў сваю любімую песню «Yesterday» гурта The Beatles, за якую атрымаў гран-пры.

— Добра памятаю, як год таму ў Мазыры праходзіў Міжнародны фестываль юных талентаў «Зямля пад белымі крыламі», дзе мяне ўзнагародзілі дыпламам II ступені і... пыласосам. Гэта мяне ўразіла. Дарэчы, фестываль быў цудоўны, — узгадвае юнак.

— Ці можаш падлічыць, колькі разоў ужо выступаў на сцэне?

ПРА АЎТАРА

— Я вялікі аматар тэатра, займаюся любімай справай ва ўзорным тэатры-студыі «Тэст». Тэатр для мяне — больш чым хобі. Гэта шлях развіцця, — кажа пра сябе 16-гадовая аўтарка.

Тым не менш Ганна збіраецца звязаць сваё жыццё з журналістыкай, таму наведвае ў сваім горадзе школу журналістыкі «Маладзік».

— І тут мне на дапамогу прыйдуць камунікабельнасць, аптымізм, вобразнае мысленне і здольнасць бачыць крыніцу інфармацыі паўсюдна, — упэўнена дзяўчына. — А самае цікавае — гэта вывучаць людзей. Бо вядома, што кожны чалавек — сусвет!

З іншых захапленняў Ганна адзначыла вандроўкі на веласіпедзе: калі летам яны збіраюцца разам з сябрамі і ладзяць сапраўдныя падарожжы па раёне.

Фота з архіва Марка ВОЙТКА.

нібыта «трэцюю сусветную» рыхтуем!»

Яшчэ Марк, як многія сучасныя людзі, любіць фатаграфіраваць. З задавальненнем здымае сяброў, калі папросяць, і прыроду — для сябе. Трэба адзначыць, што фотаапарат, як і новы «Айфон», юнак набыў за свае грошы. «Гэта другі плюс ад канцэртаў. Акрамя вопыту, новых сувязяў, развіцця, матывацыі, я атрымліваю яшчэ і грошы, што дазваляе адчуваць сябе самастойным, бо не сяджу на шыі ў бацькоў».

Дзякуючы сцэне Марк пазнаёміўся з беларускім артыстам Дзядзькам Ванем. Ён для хлопца аўтарытэт і сябар адначасова. «Хоць зараз магу патэлефанаваць яму і пацікавіцца справамі!» — кажа Марк, хапаючыся за тэлефон. Верым словам і тэлефону з нумарам, падпісаным як «Дзядзька Ваня».

Пра што можа марыць сучасны хлопец у 16 гадоў? Хіба не пра каханне? Аказалася, пра раяль! А дакладней, жаданне добра асвоіць клавійны стаіць першым пунктам у плане на лета. Другім — паступленне: «А куды — не так важна, галоўнае — заставацца артыстам. Я са сцэны ўжо — ні нагой!»

«Дык прыходзілі ж на апошні адбор малавядомыя гурты з цудоўнымі беларускімі песнямі, на свае вочы бачыў, сваімі вушамі чуў! А журы не спадабалася. Прадчуваю, дачакаюцца яны вяртай песні...»

«За ўсе свае дасягненні я ўдзячны маёй бабулі. Яна мяне, калі казаць проста, «зляпіла». З дзяцінства Марк жыў пад яе наглядом, але маці з замежжа заўсёды і паўсюдна падтрымлівала юнака. Вялікай падзякі заслугоўвае, безумоўна, і педагог студыі «Брава» Наталля Анатолеўна Соніч.

Мяне здзівіла, што Марк не трапіў на дзіцячае «Еўрабачанне», але ён сукакоў:

— А я не шкадую. На такія рэчы патрэбны шалёныя грошы. Але ёсць у мяне адна ідэя для «Еўрафэста». У стадыі мары, распрацоўваецца. Хачу напісаць музыку на верш Ніла Гілевіча. Лічу, што Беларусь не мае перспектывы на «Еўрабачанні» з песняй не на роднай мове. Дык прыходзілі ж на апошні адбор малавядомыя гурты з цудоўнымі беларускімі песнямі, на свае вочы бачыў, сваімі вушамі чуў! А журы не спадабалася. Прадчуваю, дачакаюцца яны вяртай песні...

Ганна ФІЛІСТОВІЧ, вучаніца 11 класа гімназіі № 10 г. Маладзечна.

БУДЗЬ У ТРЭНДЗЕ — СТАНЬ АПТЫМІСТАМ!

Дваццаць першае стагоддзе... Новы час прынёс з сабой і новую культуру, звычкі, моду... Нават людзі змяніліся. Асабліва моладзь. Падлеткі стварылі сваю субкультуру, свой асобны свет. Які ён, гэты свет?

Пачну з таго, што я сам падлетак і мне хочацца выказаць асабістае стаўленне да пэўных праблем. Я жыццядасны хлопец, які не баіцца цяжкасцяў у жыцці, і такіх, як я, шмат. Але сустракаюцца і іншыя падлеткі — песімістычныя, гатовыя апусціць рукі пасля першай жа няўдачы, а потым скардзіцца на жыццё. Іх менш, але пра іх нельга не сказаць.

Я кожную раніцу іду ў школу з добрым настроем, бо там я сустракаюся са сваімі сябрамі, праводжу час з карысцю, і мне няма калі сумаваць або гультайнічаць. Вядома, і ў мяне бываюць такія дні, калі ісці туды абсалютна не хочацца, але школа — гэта неад'емная частка нашага жыццявага шляху.

Песімісты могуць лічыць інакш. Яны думаюць, што школа дае зашмат лішніх ведаў, якія ў далейшым жыцці ім зусім не спатрэбяцца. Хачу запырачыць. Напэўна, у кожнага з нас адной з галоўных жагнёчывых мэт з'яўляецца пошук добрай высокаплатнай працы, каб мы маглі нармальна ўтрымліваць сям'ю. І, можа быць, некаторым

здаецца, што важныя толькі тры прадметы, якія мы будзем здаваць на цэнтралізаваным тэсціраванні, якія застануцца важнымі для нас у вышэйшых навучальных установах і ад якіх будзе залежаць наша працаўладкаванне. Але цяпер пры прыёме на працу наймальнікі хочуць бачыць шматбакова развітага чалавека, таму кожны падлетак павінен паважліва ставіцца да ўсіх прадметаў, якія вывучаюцца ў школе, і не лічыць іх пустым марнаваннем часу.

паміж імі... Вось тут ужо відавочная розніца паміж песімістамі і аптымістамі. Апошнія моцныя духам, яны ўвесь час самаўдасканальваюцца, з кожным днём паспяваюць усё больш і больш. Яны імкнуча падтрымліваюць кантакты з іншымі. Песімісты ж пасля той няўдачы, якая прымусіла іх зламацца, зацыкліваюцца на сабе, на тым, якім цяжка жыць, і з-за гэтай закрытасці ім насамрэч становіцца цяжка. Тады ім проста неабходны такі чалавек, сябар, які дапаможа вярнуць

ПРА АЎТАРА

Уладзіславу 15 гадоў. Пра сябе ён кажа, што вучыцца добра, на 9-10 балаў. «З'яўляюся ўдзельнікам і прызёрам раённага алімпіады па фізіцы і інфарматыцы, а таксама абласной алімпіады па матэматыцы. Сёлетам разам з камандай гімназіі занялі другое месца на абласным матэматычным турніры. Летась атрымаў раённую прэмію за дасягненні ў вучобе. Бяру актыўны ўдзел і ў грамадскіх жыццёвых школах. Займаюся танцамі, а таксама апрацоўкай музыкі на камп'ютары. Яшчэ люблю спорт і таму прымаю ўдзел у розных спаборніцтвах. Люблю чытаць навуковую фантастыку». Акрамя гэтага, Уладзіслаў займаецца праграмаваннем і ў будучыні хоча паступіць у БДУІР.

Я сказаў пра стаўленне да школы, цяпер трэба раскажаць пра заняткі пасля яе. Можна пагуляць з сябрамі на вуліцы, схадзіць на стадыён — заўсёды ёсць варыянты, як пазбавіцца ад нуды, было б жаданне. Але шмат якіх падлеткаў ўвесь час сядзяць дома — за камп'ютарам ці тэлевізарам. Аднак усяго павінна быць у меры.

Калі ж казаць пра характары падлеткаў і стасункі

ца да нармальнага жыцця. Я думаю, што ў кожнага чалавека бываюць моманты ў жыцці, калі яго неабходны хтосьці, хто зможа падтрымаць і дапамагчы. І добра, што такія людзі — добрыя, спагадлівыя, гатовыя заўсёды прыйсці на дапамогу — звычайна знаходзяцца.

Уладзіслаў АМБРАСЕВІЧ, вучань 10 класа гімназіі г. Смаргоні.

ПРАЖЫЦЬ ЖЫЦЦЁ ГОДНА

Кажуць, што ў вайны не жаночы твар. Але колькі жанчын прайшло праз усю вайну: ад яе першых дзён да Перамогі! Людміла Іосіфаўна Смілга нарадзілася і вырасла ў Ленінградзе. У яе былі клапатлівыя бацькі, таму сваё дзяцінства яна ўспамінае з цеплынёй і пяшчотай...

У чатырнаццаць гадоў Людміла пайшла працаваць на швейную фабрыку. Гэтае рашэнне яна прыняла самастойна: трэба было дапамагаць сям'ю. Прышлося сумашчаць працу з вучобай. Лёс не пестіў дзяўчыну. На долю яе пакалення выпала страшнае выпрабаванне — вайна. Яна пазбавіла Людмілу бацькоў, забрала жыцці многіх сяброў, знаёмых, суседзяў. У блакадным Ленінградзе панавалі голад і холад. Як удалося выжыць юнай дзяўчыне ў горадзе, дзе смерць стала звычайнай з'явай, ведае толькі Бог.

Мабыць, вялікім было жаданне жыць, і гэта дало Людміле сілы вытрымаць суровае выпрабаванне.

Эвакуацыя... Праца ў тыле... У цяжкі для Радзімы час яна, як і тысячы маладых людзей, хацела быць там, дзе рвуцца снарады, свішчуць кулі. Добрахвотнікам Людміла пайшла на фронт, стала санітарам-інструктарам: яшчэ ў Ленінградзе яна скончыла курсы

медсясцёр.

Першы бой для маладой дзяўчыны адбыўся пад Белгарадам. Гэта быў толькі пачатак гераічнага шляху. Людміла Іосіфаўна прыняла ўдзел у вызваленні Смаленска, Канатопа, Віцебска. Сотні параненых салдат і афіцэраў гэтай дзяўчына вынесла з поля бою на сваіх руках. За час вайны была тройчы паранена. Яе ўзнагародзілі ордэнам Чырвонага Сцяга, медалём «За баявыя заслугі». У Любаве, на беразе Балтыйскага мора, у 1945 годзе Людміла Іосіфаўна скончыла свой баявы шлях.

У Беларусь яна прыехала з мужам, якога сустрэла і пакахала яшчэ на вайне. З тых часоў жыве і працуе ў Скідалі, што на Гродзеншчыне. Тут яна нарадзіла дзвюх дачок — Святлану і Ларысу.

Сваю працоўную дзейнасць Людміла Іосіфаўна пачала на прамысловым камбінаце, працавала майстрам цэха. А ў 1961 годзе прыйшла ў сярэднюю школу № 2 горада Скідала, дзе атрымала пасаду настаўніка працы. Яна не проста выкладала, а вучыла прыгажосці. Калі чалавек вялікі душой, то ён вялікі і сваімі справамі. Каваль, цясляр, паэт ці настаўнік — гэта не мае значэння.

І за працу на мірнай ніве ў Людмілы Іосіфаўны ёсць узнагароды: граматы Міністэрства асветы БССР, абласнога і раённага аддзелаў народнай адукацыі.

У 1979 годзе Людміла Іосіфаўна пайшла на пенсію. Некаторы час яна ўзначальвала Савет ветэранаў пры Скідалскім гарадскім выканаўчым камітэце. І тут гэтая жанчына шмат зрабіла, прыцягваючы ўвагу грамадскасці да патрэб былых абаронцаў Радзімы. Яна бескарысліва клапацілася пра людзей і нічога не прасіла для сябе.

Цяпер Людміле Іосіфаўне 90 гадоў. Але энергія, аптымізм, вера ў свае сілы не пакідаюць яе. Яна па-ранейшаму імкнецца дарыць людзям любоў і радасць. Сёння ўзначальвае Камітэт каталіцкай царквы Скідала — ні адно рэлігійнае свята не абыходзіцца без яе актыўнага ўдзелу.

Людміла Іосіфаўна Смілга ніколі не імкнулася да поспеху. Сіла духу, воля, працавітасць, аптымізм, любоў да Радзімы — вось тыя якасці, якія дапамаглі гэтай жанчыне пераадолець усе жыццёвыя нягоды. Пражыць сваё жыццё годна — гэта вялікая справа.

Гражына ПЕТУШОК, вучаніца 8 класа СШ № 2 г. Скідала.

ПРА АЎТАРА

Нашай чарговай аўтарцы Гражыне 14 гадоў. Яна наведвала пра сябе настолькі сцісла і сціпла, што давялося звяртацца па дапамогу да яе мамы Алены Іванаўны.

Высветлілася, што Гражына — рознабаковы чалавек. Сур'ёзна займаецца спортам — наведвае валеібольную секцыю. Вучыцца на «выдатна» — на 9-10 балаў. Захапляецца бісераліценнем, любіць спяваць — робіць гэта на школьных канцэртах. Нядаўна заняла першае месца на раённым конкурсе дэкламатараў паэзіі. Для чытання выбірае кнігі па гісторыі роднага краю, асабліва пра падзеі Вялікай Айчыннай вайны. Па сямейнай традыцыі хоча стаць юрыстам — у прыватнасці, марыць працаваць... следчым.